

Arrest

nr. 79 944 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 13 september 2011 (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is erkend staatloze en verklaart geboren te zijn in 1974.

De verzoekende partij dient op 6 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 juli 2011, met kennisgeving op 13 september 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2009 werd ingediend door:

A., R.M. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: staatloos

geboren te Monrovia op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar toont niet aan dat hij voldoet aan de voorwaarde van de duur van het ononderbroken verblijf. Betrokkene beweert dat hij eind 1994, begin 1995 naar België vluchtte vanuit de Ivoorkust. In het kader van zijn asielrelaas verklaarde hij dat hij nadien nog enige tijd in Nederland verbleef en dan weer terugkeerde naar België. Betrokkene legt echter geen enkel bewijsstuk voor dat zijn ononderbroken verblijf sinds ten minste 15.12.2004 kan staven. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Het eerste bewijs van het verblijf van betrokkene is een administratief verslag in het dossier van 29.08.2005. Hierdoor komt betrokkene niet in aanmerking voor regularisatie op basis van criterium 2.8A. De elementen aangaande de integratie — betrokkene zou Nederlands geleerd hebben, zou hier het centrum van zijn belangen hebben, heeft Belgische vrienden en legt enkele getuigenverklaringen voor — doen niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf en kunnen bijgevolg niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Integratie vormt op zich geen grond voor regularisatie. Bovendien liep betrokkene een strafrechtelijke veroordeling op in België:

Op 11.06.2007 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar voor 9 maanden, een geldboete en een bijzondere verbeurdverklaring wegens verkoop van verdovende middelen ten aanzien van onder andere minderjarigen en bezit zonder vergunning van verdovende middelen. Mede hierdoor kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze vaststelling geldt ongeacht het actueel karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie (RVV arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010). Dergelijke misdrijven hebben een zware impact op de samenleving. Door zijn persoonlijk gedrag vormt betrokkene een gevaar voor anderen: “Door anderen van drugs te voorzien verlaagt de beklaagde de drempel van het druggebruik voor anderen en brengt hij schade toe aan de gezondheid van anderen” (vonnis CR Gent 11.06.2007)

Betrokkene voegt een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent d.d. 13.12.2007 bij de aanvraag waarin hem het statuut van staatloze wordt toegekend. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze kan echter niet weerhouden worden. Betrokkene toont op geen enkele manier aan waarom zijn staatloosheid op zich een grond voor een verblijfsregularisatie zou vormen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 geen automatisch verblijfsrecht verleent op basis van een loutere erkenning als staatloze. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering.

Betrokkene heeft daarenboven geen enkele inspanning gedaan of stukken voorgelegd die aantonen dat hij effectief geen verblijfsrecht heeft of zou kunnen bekomen in het land van gewoonlijk verblijf. Uit het feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft, kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij ook zijn recht op verblijf in zijn land van gewoonlijk verblijf zou verloren zijn of er niet langer zou worden toegelaten.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 08.09.2005, die afgesloten werd op 21.10.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op

19.09.2005 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure — namelijk ongeveer anderhalve maand — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Op 13 september 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 21.10.2005.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 19.09.2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de schending van het evenredigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel inroept.

Het middel luidt als volgt:

"2.1. Actualiteitstoets uit instructienota

Verweerder verduidelijkt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk hoe zij na vernietiging van de instructie door de Raad van State op 11.12.2009 zich engageerde om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de instructie te blijven toepassen.

Deze instructienota waaromtrent verweerder zich uitdrukkelijk engageerde, vermeldt in de 'algemene slotbepaling' dat deze niet van toepassing is op personen die een "actueel gevaar" vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Deze actualiteitstoets geldt naar analogie van artikel 43 Vreemdelingenwet inzake de actualiteitstoets inzake openbare orde en nationale veiligheid in het kader van een verzoek tot gezinshereniging.

Overeenkomstig art. 8 EVRM dient deze actualiteitstoets evenzoveel te worden gekoppeld aan het evenredigheidsbeginsel (zoals ten andere ook letterlijk beschreven is in art. 43 Vw).

Deze actualiteitstoets geldt op datum van het nemen van de beslissing door verweerder (i.c. 12.07.2011).

Verweerder kan zich niet verstoppen achter de vernietiging van de instructie door de Raad van State, indien zij in haar (bestreden) beslissing van 12.07.2011 uitdrukkelijk benadrukt hoe zij zich engageerde om de instructie binnen haar discretionaire bevoegdheid toch te blijven toepassen.

Indien de aldus wel degelijk te maken actualiteitstoets correct had worden volbracht, zou uit de bestreden beslissing dienen blijken hoe het gedrag van verzoeker op 12.07.2011 hoegenaamd geen "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" zou vormen.

Een loutere verwijzing naar strafrechtelijke veroordelingen zonder ook maar op enige wijze het "actueel gevaar" te onderzoeken maakt een schending van de materiële motiveringsplicht, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel uit.

"Uit de bestreden beslissing blijkt niet op afdoende wijze waarom de minister van Binnenlandse Zaken van oordeel is dat de eerste verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De enkele verwijzing naar de Strafrechtelijke veroordeling van 27 juni 1991 door de Correctionele rechtbank te Brugge kan de eerste bestreden beslissing niet motiveren."

(RvSt nr. 142.426 dd. 22 maart 2005, T.Vreemd. 2006, 2, p. 156-158)

In casu is de veroordeling waar verweerder mee schernt in zijn beslissing daterend van juni 2007, aldus op heden meer dan 4 jaar geleden.

2.2. Bescherming privé-, gezins- en familieleden

Verzoeker, alreeds jaren een koppel vormend met juffrouw Z.B. (...) en alreeds minstens sedert 25.06.2010 ook effectief samenwonend met diens partner, beroept zich voorts op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn familie- en gezinsleven.

Verweerder was hiervan op de hoogte, wat ook kan blijken uit de adresvermelding van verzoeker in de weigeringsbeslissing ([...] - zijnde het adres waar verzoeker en diens partner samenwonen - stuk 5), doch hield hier op geen enkele wijze rekening mee en toetste op geen enkele wijze de proportionaliteit en evenredigheid van haar beslissing af, in het licht van de toetsingscriteria zoals voorzien door het EHRM.

In deze feitengesteldheid kan aldus vooreerst moeilijk worden betwist dat verzoeker wel degelijk valt onder het te beschermen privé-, gezins- en familieleven van art. 8 EVRM.

Art. 8 EVRM vormt evident geen absolute bescherming van het familie- en gezinsleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet; de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient; de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitgebreid gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

"Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...) Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'.

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720) - eigen benadrukking.

Verzoeker verwijst hieromtrent naar een arrest van de Raad van State van 9 april 2002 in de materie van het "noodzakelijkheidscriterium:

"Bij de beoordeling of een persoon die de regularisatie aanvraagt, op dit ogenblik gevaarlijk is, moet ook het goede gedrag in de gevangenis samen met andere elementen in aanmerking worden genomen. De motivatie inzake het feit dat de familiebelangen van de verzoekster en van de haren niet de overhand hebben op de bescherming van de openbare orde, is vatbaar voor twee interpretaties. Hoewel de tegenpartij van oordeel was dat de ernst van de overtredingen elk onderzoek van de elementen die in het voordeel van verzoekster spraken, onmogelijk maakten, is dit onaanvaardbaar. Het afwegen van de belangen impliceert dat rekening wordt gehouden met die elementen, zelfs indien dit pas gebeurt na afloop van een onderzoek en van een motivering, om er een belang aan toe te kennen dat kleiner is dan het belang dat verbonden is aan de elementen van openbare orde.

Volgens een tweede interpretatie werd bij het afwegen van de belangen rekening gehouden met de elementen die in het voordeel van de eiseres spraken, maar die niet de overhand kunnen hebben op de ongunstige elementen die geput worden uit haar misdadig verleden. Maar zelfs in deze interpretatie toont de tegenpartij onvoldoende aan dat zij op een grondige manier is overgegaan tot de afweging van de belangen, vereist door artikel 8 E. V.R.M. Een dergelijke afweging vereist niet alleen dat de gunstige elementen worden opgesomd, maar bovendien dat de motieven waarom de eisen van de openbare orde de overhand moeten hebben, uitdrukkelijk worden vermeld."

(R.v.St. nr. 105.428, 9 april 2002, Rev.dr.étr. 2002, af. 118, 240) - eigen benadrukking.

In casu werd in de bestreden beslissing op geen enkele wijze welkdanige "afweging van belangen" gemaakt, laat staan dat de langdurige feitelijke relatie van verzoeker met diens samenwonende Belgische partner ook maar enigszins werd getoets in het licht van art. 8 EVRM.

Aldus dient in onderhavig dossier een schending van de motivatieplicht te worden weerhouden.

Het EHRM heeft mits diverse recente arresten een duidelijke "checklist" vooropgesteld teneinde na te gaan of in een concrete casus sprake is van een schending van artikel 8 EVRM in geval van een strafrechtelijk verleden van het rechtssubject die dit artikel inroept (zie MAES, G., "Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", in T.Vreemd. 2005, 4, p.337). Samengevat slaat het EHRM acht op 4 elementen:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de gepleegde strafbare feiten;
- de banden met het gastland
- de banden met het moederland
- de intensiteit van het (geleefde en sociale) gezinsleven

2.2.1. Zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de gepleegde strafbare feiten: Zo werd geoordeeld in het arrest JAKUPOVIC / Oostenrijk, dd. 6 februari 2003:

'The Government relies in this respect on the applicant's criminal record. The Court finds that this record, which is the essential element of justification for the expulsion, must be examined very carefully. It consists of two convictions for burglary. The Court cannot find that these convictions - even taking into account a further set of criminal proceedings which were discontinued after the victim had been compensated by the applicant - for which the Austrian courts had only imposed conditional sentences of imprisonment can be considered particularly serious as these offences did not involve elements of violence. (...)

The Austrian authorities have overstepped their margin of appreciation under Article 8 as the reasons in support of the necessity of the residence prohibition are not sufficiently weighty."

Vrij vertaald:

De overheid steunt wat dit betreft op het strafblad van verzoeker. Het Hof vindt dat dit strafblad, hetwelk het essentiële element ter staving van de uitwijzing, zeer zorgvuldig dient onderzocht te worden. Het bestaat uit twee veroordelingen voor diefstal. Het Hof vindt niet dat deze veroordelingen (...) waarvoor de Oostenrijkse rechtbank enkel voorwaardelijke gevangenisstraffen had uitgesproken, dermate zwaarwichtig zijn, gezien deze inbreuken geen element van gewelddadigheid incorporeerden. (...)

De Oostenrijkse overheden overschreden hun marge van appreciatie onder artikel 8 EVRM.

Gelijkaardig werd geoordeeld in het arrest YILDIZ / Oostenrijk dd. 31 oktober 2002:

De lichte sancties die ten aanzien van de begane misdrijven uitgesproken werden, tonen aan dat de overheid de misdrijven niet als zwaar beoordeelde. Desondanks lagen deze veroordelingen aan de basis van de afweging tussen de nood aan de bescherming van de publieke orde en het recht op een gezinsleven. Bij het afwegen van deze belangen schond de overheid het proportionaliteitsbeginsel en schond zij artikel 8 E.V.R.M.

In casu zijn de feiten waaromtrent verzoeker met de politiediensten en het gerecht in aanraking kwam louter te situeren inzake drugs. De straftoemeting bedroeg 18 maanden, waarvan de helft bovendien met uitstel werd uitgesproken. Eén en ander dient toch wel in rekening te worden gebracht ter kadering n.a.v. de te maken toets inzake zwaarwichtigheid van de strafbare feiten, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM.

Tevens mag afdoende blijken - in analogie met de geciteerde rechtspraak van het EHRM - alsdat de strafrechtelijke inbreuk van verzoeker zeker niet gewelddadig was.

2.2.2. Band met België

België is sinds jaar en dag het land van gewoonlijk verblijf van verzoeker.

Het is dan ook meest absurd waar verweerder in de bestreden beslissing tracht voor te houden dat verzoeker geen enkele inspanning heeft gedaan of stukken voorgelegd die aantonen dat hij effectief geen verblijfsrecht heeft of zou kunnen bekomen in het land van gewoonlijk verblijf.

Verzoeker meent nochtans dat verweerder afdoende op de hoogte is van al diens inspanningen om effectief een verblijfsrecht in België te verkrijgen sedert zijn effectieve binnenkomst in het Rijk begin 1995.

Intussen verblijft verzoeker om en bij de 15 jaar in België.

2.2.3. Band met welkdanig ander land ?

Verzoeker werd inmiddels als staatloos erkend, wat ook wordt bevestigd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en wat evident louter een bevestiging is van het gegeven wat verzoeker reeds sinds jaar en dag stelt: dat hij met geen ander land buiten België ook maar enige band heeft.

Eén en ander mocht ook effectief blijken toen verweerder verzoeker enige jaren terug heeft trachten gedwongen repatriëren ... om vervolgens vast te stellen dat verzoeker nergens thuis is en waarbij geen enkele Ambassade uit Afrika verzoeker wou aanvaarden m.o.o. deze terugleiding.

2.2.4. Intensiteit van het gezinsleven

Verzoeker heeft een hechte relatie met diens partner, terwijl zij reeds geruime tijd een relatie hebben en ook door hun gezamenlijke vrienden alsook door de familie van juffrouw B. (...) als een goed koppel worden aanzien.

Van zodra sprake is van duurzame samenwoning maakt dit de evenredigheidstoets van art. 8 EVRM evident des te zwaarder maakt.

* * *

In casu wordt de motiveringsplicht geschonden alwaar tegenpartij duidelijk niet deze te maken afweging van artikel 8 EVRM heeft doorlopen, doch zich louter heeft beperkt tot de verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker in 2007

In een gelijkaardig dossier werd door de RvV een beslissing inzake art. 9bis Vreemdelingenwet, tot ontvankelijkheid doch ongegrondheid omwille van gevaar voor de openbare veiligheid per arrest dd. 10 oktober 2008 verbroken daar "uit de bestreden beslissing niet op afdoende wijze blijkt waarom de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid van oordeel is dat verzoekster en actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid." Hierdoor oordeelde de Raad dat dergelijke motivatie de toets van art. 8 EVRM niet doorstaat (stuk 6)

2.3. Prangende humanitaire situatie - art 3 EVRM

Zoals hoger vermeld engageerde verweerder zich ertoe om de instructie inzake de toepasselijke criteria voor art. 9bis ondanks de verbreking binnen zijn discretionaire macht correct te blijven toepassen.

Deze instructie stelt letterlijk hoe de opsomming onder punt 2 de discretionaire macht die de Minister heeft om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

Verzoeker is staatloos, nergens thuis en overal ongewenst aldus meest manifest behorend tot een 'kwetsbare groep'.

Verzoeker heeft enkel een band met België, tevens het land van zijn partner, hetgeen zijn land van gewoonlijk verblijf uitmaakt. De geijkte wijze om alhier een verblijf te verkrijgen, nl. via verzoek tot verblijfsmachtiging voor meer dan 3 maanden, wordt hem door verweerder dewelke zich nochtans voorhoudt te engageren om bijzondere aandacht te laten uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep, flagrant geweigerd.

Dit is kennelijk onredelijk en maakt een onzorgvuldig overheidshandelen uit.

Artikel 3 EVRM incorporeert een verbod op onmenselijke of vernederende behandeling.

Alwaar enkel verweerder in de mogelijkheid is - en zich zelfs naar de buitenwereld toe engageert om een bijzondere aandacht te besteden aan vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep - om verzoeker uit diens malaise in diens land van gewoonlijk verblijf te halen, weigert verweerder zulks pertinent (en dan nog om een onwettige reden - zie supra).

Hierdoor wordt verzoeker door verweerder in de illegaliteit geduwd, waarbij hij enerzijds niet kan verwijderd worden van het grondgebied als staatloze die nergens gewenst is (men probeerde dit alreeds, doch diende verzoeker onverrichterzake op straat te zetten...), doch anderzijds ook door verweerder niet wil toegelaten worden tot een verblijfsmachtiging (al ware het voor één jaar, teneinde zich te zien bewijzen op de arbeidsmarkt). Hierdoor wordt verzoeker in een vicieuze cirkel geduwd, waarbij hij geen middelen om in zijn onderhoud te voorzien kan verkrijgen op een legale wijze, alwaar hij immers geen toegang kan krijgen tot de arbeidsmarkt zonder verblijfsmachtiging. Indien verzoeker op een gegeven moment ten einde raad in de illegaliteit verzeild wat betreft verdovende middelen, wordt hem dan vervolgens vier jaar later nogmaals verweten als reden om hem andermaal diens verblijfstitel te weigeren...

In deze optiek schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM door verzoeker tot een onmenselijke en vernederende (verblijfs)situatie te veroordelen.

Verzoeker kan eender welk moment opnieuw administratief aangehouden worden, 5 maand opgesloten zitten teneinde met lede ogen te aanschouwen hoe alle Ambassades hem weigeren, om dan andermaal op straat te worden gezet met een bevel om binnen de 5 dagen het grondgebied te verlaten.

Dergelijke 'overal maar niet op mijn grondgebied' houding vanwege verweerder is onmenselijk en vernederend voor verzoeker dewelke in België het centrum van zijn belangen heeft en alhier zijn 'gebruikelijke verblijfplaats' heeft

"Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

(...)

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt."

(MAST, A., DUJARDIN, 1, VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 52-53)

"De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd." (SUETENS, L-P., "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1980, 86)."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een enig middel, dat wordt ingeroepen ter ondersteuning van verzoekers vordering tot schorsing evenals zijn vordering tot nietigverklaring, beroept verzoeker zich op een schending van:

"Artikel 8 en artikel 3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955), art.9bis Vreemdelingenwet, juncto de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoeker gaat verder in zijn toelichting echter niet in op de door hem opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht, zodat het de verwerende partij niet duidelijk is om welke redenen verzoeker dit beginsel geschonden acht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, trouwens niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Terwijl de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet.

Zoals algemeen bekend werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2. 8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar toont niet aan dat hij voldoet aan de voorwaarde van de duur van het ononderbroken verblijf Betrokkene beweert dat hij eind 1994, begin 1995 naar België vluchtte vanuit de Ivoorkust. In het kader van zijn asielrelaas verklaarde hij dat hij nadien nog enige tijd in Nederland verbleef en dan weer terugkeerde naar België.

Betrokkene legt echter geen enkel bewijsstuk voor dat zijn ononderbroken verblijf sinds ten minste 15.12.2004 kan staven. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Het eerste bewijs van het verblijf van betrokkene is een administratief verslag in het dossier van 29.08.2005.

Hierdoor komt betrokkene niet in aanmerking voor regularisatie op basis van criterium 2.8A. De elementen aangaande de integratie — betrokkene zou Nederlands geleerd hebben, zou hier het centrum van zijn belangen hebben, heeft Belgische vrienden en legt enkele getuigenverklaringen voor — doen niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf en kunnen bijgevolg niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Integratie vormt op zich geen grond voor regularisatie.

Bovendien liep, betrokkene een strafrechtelijke veroordeling op in België:

Op 11.06.2007 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Cent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar voor 9 maanden, een geldboete en een bijzondere verbeurdverklaring wegens verkoop van verdovende middelen ten aanzien van onder andere minderjarigen en bezit zonder vergunning van verdovende middelen. Mede hierdoor kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze vaststelling geldt ongeacht het 'actueel' karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie (RW arrest nr. 51.190 dd. 17.10.201 Q). Dergelijke misdrijven hebben een zware impact op de samenleving. Door zijn persoonlijk gedrag vormt betrokkene een gevaar voor anderen: "Door anderen van drugs te voorzien verlaagt de beklagde de drempel van het druggebruik voor anderen en brengt hij schade toe aan de gezondheid van anderen." (vonnis CR Gent 11.06.2007)

Betrokkene voegt een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent d.d. 13.12.2007 bij de aanvraag waarin hem het statuut van staatloze wordt toegekend Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze kan echter niet weerhouden worden.

Betrokkene toont op geen enkele manier aan waarom zijn staatloosheid op zich een grond voor een verblijfsregularisatie zou vormen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 geen automatisch verblijfsrecht verleent op basis van een loutere erkenning als staatloze. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingen-

reglementering. Betrokkene heeft daarenboven geen enkele inspanning gedaan of stukken voorgelegd die aantonen dat hij effectief geen verblijfsrecht heeft of zou kunnen bekomen in het land van gewoonlijk verblijf. Uit het feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft, kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij ook zijn recht op verblijf in zijn land van gewoonlijk verblijf zou verloren zijn of er niet langer zou worden toegelaten.

Betrokkene wist dat zijn verblijfslechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 08.09.2005, die afgesloten werd op 21.10.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 19.09.2005 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure — namelijk ongeveer anderhalve maand — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verder in zijn toelichting beroept verzoeker zich op een schending van de ‘actualiteitstoets’, inzake openbare orde en nationale veiligheid. Het gedrag van verzoeker zou op heden geen bedreiging voor de samenleving vormen.

Vooreerst wijst de verwerende partij erop dat dit niet de enige reden was die de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid deed besluiten tot de ongegrondheid van de aanvraag. De gemachtigde was eveneens van oordeel dat niet werd bewezen dat er sprake was van een langdurig ononderbroken verblijf.

Verzoekers bewering dat hij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd in een gelijkaardige situatie geoordeeld dat:

“3.1.3.2. De verwijzingen in de bestreden beslissing naar de veroordelingen van verzoekster stroken met de gegevens van het dossier. Verzoekster betwist deze veroordelingen niet. In de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009, wordt vermeld dat deze niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoekster betwist dat zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde omdat haar laatste veroordeling dateert van 6 september 2007.

De Raad wijst erop dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon die reeds verscheidene malen strafrechtelijk is veroordeeld in België de laatste maal nog in 2007, niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel. Deze vaststelling geldt ongeacht het “actueel” karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie.”

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 51.190 dd 17.10.2010

Uit het administratief dossier, alsook uit de motieven van bestreden beslissing, blijkt afdoende welke zeer ernstige feiten van openbare orde verzoeker op zijn kerfstok heeft.

Verzoeker ontkent de motieven van de bestreden beslissing niet.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geheel terecht geoordeeld dat, ongeacht het feit dat de veroordeling van betrokkene dateert van 2007, onder geen enkel beding een gunstmaatregel kan worden toegestaan, gelet op de ernstige feiten van openbare orde.

Deze vaststelling geldt — zoals terecht geoordeeld in bovenvermeld arrest van de R.v.V. — ongeacht het actueel karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie.

Wat betreft de vermeende schending van “art. 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”, die er volgens verzoeker in zou bestaan dat de beslissing geen rekening houdt met zijn langdurige relatie met zijn vermeende partner, wenst de verwerende partij er met klem op te wijzen dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich ten aanzien van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft beroepen op de aanwezigheid in België van een levenspartner.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft dus bij het nemen van zijn in casu bestreden beslissing met de thans door verzoeker ingeroepen familiale toestand kennelijk geen rekening kunnen houden.

Wanneer de (gemachtigde van de) Minister door een vreemdeling niet werd gevraagd rekening te houden met zijn gezinstoestand, kon hij art. 8 E.V.R.M. bijgevolg niet schenden door een bevel uit te

vaardigen om het grondgebied te verlaten (R.v.St. nr. 48.801, 26.08.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 47.777, 06.06.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 E.V.R.M. betrokkene, die geen kandidaat vluchteling is, niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven (R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.), en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met het art. 8 E.V.R.M. (R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De verwerende partij laat voorts gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Wat deze tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, lid twee van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, iii. de vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde.

Terwijl verzoekers illegaal verblijf, alsmede zijn inbreuken op de drugswetgeving duidelijke inbreuken uitmaken op de openbare orde.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 E.V.R.M., en dat dit onderdeel van verzoekers enig middel ongegrond is.

Verzoeker werpt tenslotte een schending van art. 3 EVRM op, nu hij als staatloze een onzekere periode tegemoet zou gaan.

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond diende te worden beschouwd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht waarvan verzoeker de schending aanvoert. Verzoekers enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partij argumenteert in het eerste onderdeel van haar enig middel als volgt:

“Verweerder verduidelijkt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk hoe zij na vernietiging van de instructie door de Raad van State op 11.12.2009 zich engageerde om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de instructie te blijven toepassen.

Deze instructienota waaromtrent verweerder zich uitdrukkelijk engageerde, vermeldt in de 'algemene slotbepaling' dat deze niet van toepassing is op personen die een "actueel gevaar" vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Deze actualiteitstoets geldt naar analogie van artikel 43 Vreemdelingenwet inzake de actualiteitstoets inzake openbare orde en nationale veiligheid in het kader van een verzoek tot gezinshereniging.

Overeenkomstig art. 8 EVRM dient deze actualiteitstoets evenzoveel te worden gekoppeld aan het evenredigheidsbeginsel (zoals ten andere ook letterlijk beschreven is in art. 43 Vw).

Deze actualiteitstoets geldt op datum van het nemen van de beslissing door verweerder (i.c. 12.07.2011).

Verweerder kan zich niet verstoppen achter de vernietiging van de instructie door de Raad van State, indien zij in haar (bestreden) beslissing van 12.07.2011 uitdrukkelijk benadrukt hoe zij zich engageerde om de instructie binnen haar discretionaire bevoegdheid toch te blijven toepassen.

Indien de aldus wel degelijk te maken actualiteitstoets correct had worden volbracht, zou uit de bestreden beslissing dienen blijken hoe het gedrag van verzoeker op 12.07.2011 hoegenaamd geen "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" zou vormen.

Een loutere verwijzing naar strafrechtelijke veroordelingen zonder ook maar op enige wijze het "actueel gevaar" te onderzoeken maakt een schending van de materiële motiveringsplicht, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel uit.

"Uit de bestreden beslissing blijkt niet op afdoende wijze waarom de minister van Binnenlandse Zaken van oordeel is dat de eerste verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De enkele verwijzing naar de Strafrechtelijke veroordeling van 27 juni 1991 door de Correctionele rechtbank te Brugge kan de eerste bestreden beslissing niet motiveren."

(RvSt nr. 142.426 dd. 22 maart 2005, T.Vreemd. 2006, 2, p. 156-158)

In casu is de veroordeling waar verweerder mee schernt in zijn beslissing daterend van juni 2007, aldus op heden meer dan 4 jaar geleden.”

Hieruit blijkt dat dit deel van haar betoog tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State. De verzoekende partij verwijst naar haar verzoekschrift. De verwerende partij stelt dat niet alleen de instructie werd toegepast.

Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu het eerste deel van het betoog van de verzoekende partij, in de mate dat zij de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 beoogt, niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert door te stellen dat zij geen actueel gevaar uitmaakt, wat de bestreden beslissing niet onderzocht of motiveert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu een onderzoek van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vergt.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu is de aanvraag ongegrond verklaard om volgende redenen:

“Bovendien liep betrokkene een strafrechtelijke veroordeling op in België:

Op 11.06.2007 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar voor 9 maanden, een geldboete en een bijzondere verbeurdverklaring wegens verkoop van verdovende middelen ten aanzien van onder andere minderjarigen en bezit zonder vergunning van verdovende middelen. Mede hierdoor kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze vaststelling geldt ongeacht het actueel karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie (RVV arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010). Dergelijke misdrijven hebben een zware impact op de samenleving. Door zijn persoonlijk gedrag vormt betrokkene een gevaar voor anderen: “Door anderen van drugs te voorzien verlaagt de beklaagde de drempel van het druggebruik voor anderen en brengt hij schade toe aan de gezondheid van anderen” (vonnis CR Gent 11.06.2007).”

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar strafrechtelijk verleden en meent dat rekening moet worden gehouden met het feit dat haar straf slechts 18 maanden gevangenisstraf bedroeg, waarvan de helft met uitstel, evenals met het feit dat de verzoekende partij niet gewelddadig was, wijst de Raad er op dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis een gunstmaatregel is. De beoordeling valt onder de discretionaire bevoegdheid van de bevoegde staatssecretaris. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris in casu besloot dat, mede door de veroordeling door de correctionele rechtbank van Gent op 11 juni 2007, verzoeker geen gunstige regeling kan worden toegestaan. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geoordeeld dat, hoewel de veroordeling van de verzoekende partij dateert van 11 juni 2007, haar geen gunstmaatregel op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden toegestaan. Dit oordeel komt de verwerende partij toe. Uit de motieven, meer bepaald het gegeven dat de verwerende partij abstractie maakt van het niet actueel zijn van de veroordelingen blijkt dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd genomen en niet in toepassing van de vernietigde instructie. Dit motief is bovendien kennelijk redelijk en vindt steun in het administratief dossier.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In een volgend onderdeel van haar middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar de band die zij zou hebben met Z.B., met wie zij beweert al jaren een koppel te vormen. Zij voegt bij haar verzoekschrift enkel een uittreksel uit het bevolkings- en wachtregister, waaruit blijkt dat de verzoekende partij sinds 25 juni 2010 op hetzelfde adres is ingeschreven als Z.B. Het administratief dossier bevat geen enkel ander element dat erop wijst dat beiden een gezin vormen en de verzoekende partij liet eveneens na in haar aanvraag het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te staven. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met feiten die haar pas na de bestreden beslissing van 12 juli 2011 kenbaar werden gemaakt. Gelet op voorgaande vaststelling is het gezinsleven op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet bewezen, derwijze dat niet aangetoond wordt de bestreden beslissingen artikel 8 EVRM schenden. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat *“In casu [...] in de bestreden beslissing op geen enkele wijze welkdanige “afweging van belangen” [werd] gemaakt, laat staan dat de langdurige feitelijke relatie van verzoeker met diens samenwonende Belgische partner ook maar enigszins werd getoetst in het licht van art. 8 EVRM”* en zij verwijst naar het arrest nr. 105.428 van 9 april 2002 van de Raad van State, wijst de Raad er op dat er geen belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM dient te gebeuren nu werd vastgesteld dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen in casu geen sprake is van een gezinsleven.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer”* (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar asielaanvraag tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, onder meer over haar geboorteplaats en nationaliteit. Zo zou zij tegenover de gerechtelijke sectie van de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar aanhouding op 29 augustus 2005 te Gent verklaard hebben in Nigeria geboren te zijn en over de Nigeriaanse nationaliteit

te beschikken. Nadat zij op 8 september 2005 een asielaanvraag indiende, verklaarde zij tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken geboren te zijn in Monrovia en de Liberiaanse nationaliteit te hebben. Bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) zou zij echter verklaard hebben niet te weten waar zij geboren is en over welke nationaliteit zij beschikt. Ook zou zij niet weten welke nationaliteit haar ouders hebben. Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen zou de verzoekende partij beweerd hebben dat hetgeen in het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt vermeld niet klopt en dat de correctie die zij ervan vroeg niet is gebeurd, hetgeen niet strookt met de gegevens van de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat haar verblijfsplaatsen betreft, verklaarde zij tegenover het CGVS op jonge leeftijd in Monrovia, Liberia te hebben geleefd, waarna zij voor drie jaar naar Ivoorkust vluchtte, alvorens eind 1994, begin 1995 naar België te vluchten. Vervolgens zou zij enige tijd in Nederland hebben geleefd, om dan naar België terug te keren, waar zij op 28 augustus 2005 werd aangehouden en op 8 september 2005 een asielaanvraag indiende. Verder concludeerde het CGVS in haar bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 18 oktober 2005 dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar afkomst en de identiteit en afkomst van haar ouders *“compleet ongeloofwaardig”* zijn en dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken vanaf jonge leeftijd tot eind 1992 in Monrovia, Liberia te hebben geleefd. Tenslotte vestigt men er de aandacht op dat de verzoekende partij verklaarde eind 1994, begin 1995 in België te zijn aangekomen, terwijl zij pas op 8 september 2005, na opsluiting in het gesloten asielcentrum te Brugge, asiel heeft aangevraagd. Uit de e-mail naar aanleiding van het onderzoek naar de nationaliteit van de verzoekende partij van 26 oktober 2005 aan J.D., werkzaam voor de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat de verzoekende partij onder geen enkele voorwaarde wil meewerken en telkens laat uitschijnen niet te weten welke nationaliteit zij heeft.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat artikel 3 EVRM geschonden wordt, daar zij van oordeel is dat de bestreden beslissing haar dwingt illegaal in het Rijk te verblijven, nu zij enerzijds *“niet kan verwijderd worden van het grondgebied als staatloze die nergens gewenst is”* en anderzijds *“ook door verweerder niet wil toegelaten worden tot een verblijfsmachtiging.”* De bestreden beslissing zou artikel 3 EVRM schenden door de verzoekende partij tot een onmenselijke en vernederende (verblijfs)situatie te veroordelen, nu zij in België het centrum van haar belangen en haar gebruikelijke verblijfplaats zou hebben.

De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift niet aannemelijk hoe haar illegaal verblijf in het Rijk kan leiden tot een schending van artikel 3 EVRM, te meer zij naar eigen zeggen in het verleden reeds geruime tijd illegaal in België zou verbleven hebben. Zij licht haar argumenten niet in concreto toe en beperkt zich in haar verzoekschrift tot vage beschouwingen. Hoewel zij beweert al sinds eind 1994, begin 1995 in België te zijn, zijn hiervan geen sporen te vinden in het administratief dossier. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat België het land van gewoonlijk verblijf is, wordt dit tegengesproken door haar eerdere verklaringen en de elementen die zij aanbracht in het kader van haar asielrelaas.

In zoverre zij vreest dat artikel 3 EVRM geschonden zal worden doordat zij het Belgische grondgebied dient te verlaten, maakt de verzoekende partij niet duidelijk in welke staat zij vreest te zullen worden blootgesteld aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen, laat staan dat zij deze vrees concretiseert, te meer uit het administratief dossier niet blijkt sinds wanneer zij precies in het Rijk verblijft. Het moedwillig verzwijgen van het land van gewoonlijk verblijf en het nalaten van geven van concrete feiten omtrent haar verblijf kan niet tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM geschonden is.

Waar de verzoekende partij stelt dat *“Verzoeker kan eender welk moment opnieuw administratief aangehouden worden, 5 maand opgesloten zitten teneinde met lede ogen te aanschouwen hoe alle Ambassades hem weigeren, om dan andermaal op straat te worden gezet met een bevel om binnen de 5 dagen het grondgebied te verlaten”*, wijst de Raad er op dat dit een hypothetische vrees betreft en dergelijke maatregelen nog niet het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM aantoonen.

Bovendien wordt het risico op een onmenselijke behandeling door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift, zodat de verwerende partij hieromtrent niet diende te motiveren.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen hieromtrent kan staven. In casu wordt, gelet op bovenstaande vaststellingen en gelet op de houding van de verzoekende partij, een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In zoverre de verzoekende partij de schending van het evenredigheidsbeginsel inroept, wijst de Raad er op dat het evenredigheidsbeginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het proportionaliteitsbeginsel, stelt de Raad vast dat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan, ook niet gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN